

FÄNGSLAD AV ERDOĞAN

SOFIE AXELSSON MEDIN

JOAKIM MEDIN

Fängslad av Erdoğan

JOURNALISTIK OCH KÄRLEKSREKON
TURKISKT GALLER

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Tidigare utgivning på andra förlag

SOFIE AXELSSON MEDIN:

Valfrihetens pris – Hur marknadsskolan leker med vår framtid, 2022

JOAKIM MEDIN:

Kobane – Den kurdiska revolutionen och kampen mot IS, 2016

Orbánistan – Rädsla och avsky i det illiberala Ungern, 2018

Thailandssvenskarna, 2019

Samhällsbärarna – rapport från jourrörelsen under coronapandemin, 2021

Amanda – Min dotters resa till IS, 2022 (tillsammans med Patricio Galvez)

Kurdspåret – Sverige, Turkiet och priset för ett Natomedlemskap, 2023

Citatet på sid. 158 är hämtat från en intervju med Ahmet Altan i La Grande Librairie, France 5, den 10 april 2025. Svensk översättning: Joakim Medin.

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081282-9

COPYRIGHT © Sofie Axelsson Medin och Joakim Medin, 2026

OMSLAG Ewa Wilsson

ILLUSTRATIONER FOE Graham Samuels

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

INNEHÅLL

Förord	7
Kapitel 1: De första dagarna i fångenskap	13
Kapitel 2: Älskade, problematiska Turkiet	57
Kapitel 3: Sverige engagerar sig	100
Kapitel 4: Omskakande dagar	146
Kapitel 5: Kalabalik i rättssalen	191
Kapitel 6: Väntan och en världsnyhet	243
Kapitel 7: Vägen hem	295
Kapitel 8: Inget lugn efter stormen	347
Efterord: Inte helt fri	391
Referenser	405
Tack	413
Lista med nämnda akronymer	415

FÖRORD

Idag beräknas det endast finnas 29 liberala demokratier kvar i världen. Enligt det oberoende forskningsinstitutet V-Dem, med huvudkontor vid Göteborgs universitet, som tillhandahåller världens största demokratidatabas, befinner sig världen i en ”tredje våg av autokratisering”. Antalet länder som styrs auktoritärt ökar stadigt, medan antalet länder som styrs demokratiskt minskar.

I V-Dems årsrapport, som kom i mars 2025, konstaterade man att andelen av planetens befolkning som lever i en liberal demokrati är den lägsta på 50 år. Det handlar om blott 12 procent, medan 72 procent lever under auktoritärt styre. Sedan rapporten publicerades har den chockerande politiska utvecklingen i USA, under president Donald Trump, också lett till att V-Dem har slutat tala om USA som en liberal demokrati, varför 2026 års rapport lär se ännu mörkare ut.

V-Dem rapporterar också att mediefriheten hör till de indikatorer som försämrats allra mest. I ett stort antal länder har statliga attacker mot journalister och statlig censur av medier trappats upp, samtidigt som självcensuren bland journalister har ökat. Makt-havare som kränker mänskliga rättigheter, ägnar sig åt korruption eller på andra sätt diskvalificerar sig som ledare, försöker helt enkelt tysta dem som kan publicera avslöjanden och därigenom hota deras maktinnehav.

Vi nämner denna fråga eftersom det, ända sedan kort efter att Joakim greps och fängslades i Turkiet i mars 2025, har förts en hel del diskussioner om de risker som resan innebar. Dessa diskussioner har också fortsatt sedan han kommit hem. Tänkte Joakim och tidningen där han arbetar som utrikesreporter, *Dagens ETC*, på

att det fanns en riskbild när han åkte till Istanbul? Var det värt att åka dit när det kunde vara förenat med fara för honom? Kan han idag ångra att han gjorde resan när det visade sig vara så farligt att genomföra den?

Så som vindarna blåser är det numera förenat med ökad risk att arbeta som journalist i en mycket stor del av världen. Det är endast i liberala demokratier, som Sverige, som det finns en solid respekt för press- och yttrandefriheten, och en självklar rätt för journalister att granska makthavarna. Hos oss är situationen förvisso inte heller vad den en gång varit. Vi ser växande utmaningar i form av hat och hot. Men i länder med svagare eller ingen demokratisk grund blir det allt svårare att överhuvudtaget syssla med oberoende journalistik, både för inhemska och utländska reportrar.

Förutsatt att inte Sveriges medier lägger sig platt för den här dystra utvecklingen, och slutar att publicera material inhämtat i utlandet, så är det tyvärr sannolikt att det som hände Joakim under våren 2025 kommer att hända fler svenska journalister som ger sig ut i en allt mer riskfylld värld.

Det kommer ske nya gripanden och fängslanden, angrepp och åtal, så länge journalistiken vågar följa sitt demokratiska uppdrag och skärskåda dem som bestämmer.

När vi skriver de här raderna befinner sig Joakim i Kiev för att samla reportagematerial om Ukraina inför fyraårsdagen av den fullskaliga ryska invasionen. Han har bland annat dokumenterat hur invånarna under vintern tvingats leva i råkalla lägenheter utan elektricitet, eftersom Ryssland ständigt bombar värmeverk och kraftanläggningar. Flyglarm har utlösts flera gånger och varnat om inkommande ballistiska robotattacker. Då har Joakim snabbt behövt söka sig till skyddsrum.

Att arbeta på plats i Kiev och på andra ställen i det krigsdrabbade Ukraina innebär självklart en risk. Under 2025 var Ukraina ett av de dödligaste länderna i världen för journalister. Utrikesdepartementet avråder från alla resor till landet. Ingen som är vid sunnda vätskor skulle dock problematisera att svenska journalister reser till Ukraina för att rapportera.

Joakim har bevakat det ukrainska kriget sedan första början. Flertalet gånger på plats i händelsernas centrum. Det är journalistikens ansvar att förmedla information till nyhetskonsumenter och makthavare i Sverige, om vad som sker i det Ukraina vi har ett nära politiskt samarbete med, och som det kommit flyktingar från till vårt eget samhälle.

Turkiet är ett land som det av samma skäl är lika viktigt att rapportera om och från.

Turkiet är ända sedan 1952 medlem i Nato. Sedan Sverige på våren 2022 inledde processen för att bli Natomedlem har vårt land odlat ett nära samarbete med Turkiet. Men det landet har i sin tur, under president Recep Tayyip Erdoğans långa styre, präglats av en starkt auktoritär utveckling som resulterat i massfångslanden av oppositionspolitiker och det demokratiska civilsamhällets representanter. Ett flöde av politiska flyktingar med ursprung i detta turkiska förtryck har nått Sverige och andra västeuropeiska länder.

I mars 2025 genomförde Joakim sin tjugoförsta resa till Turkiet för att ge lägesbilder därifrån. Det fanns inte då – och det finns fortfarande inte – någon avrådan från Utrikesdepartementet gällande att besöka Istanbul. Utan Joakims vetskap hade Erdoğanregimen låtit efterlysa honom. Inte på grund av något han gjort i Turkiet, utan för att han har skrivit artiklar och böcker som publicerats i Sverige. Man grep och fängslade honom just för att han är en skribent, och för att han har utövat den universella mänskliga rättigheten att få uttrycka sig fritt.

Fängslad av Erdoğan tog sin början dels som anteckningar på toalettpapper i en cell utanför Istanbul, dels som dagboksanteckningar i en lägenhet i Stockholm. För Joakim var skrivandet ett meningsfullt tidsfördriv i fångenskapen. Han förstod också att insynen i det turkiska rättsväsendet och fängelsesystemet skulle ge honom en unik chans att någon dag få berätta för svenska läsare om en ny sida av Turkiet, som han inte kunnat visa tidigare i sina reportage från landet.

Joakims anteckningar kom sedan oskadda hem till Sverige tack

vare det svenska utrikesdepartementet, vars anställda tog hand om hans tillhörigheter i samband med utslussandet från den turkiska fångenskapen.

Sofie förde redan från första stund detaljerade dagboksanteckningar, eftersom det var enda sättet att hålla någon ordning. Mängden information som kom och möten som ägde rum, till följd av att vara närmsta anhörig till en fängslad journalist, var överväldigande. Skrivandet var också ett sätt för henne att bearbeta sina känslor. Det fanns även en förhoppning om att kunna sammanställa en text för Joakim att läsa när han någon gång i framtiden skulle släppas. Både för att han skulle förstå vad som hänt i Sverige under tiden han suttit i fängelse, och för att han skulle få veta vad hans anhöriga, medier, organisationer och politiker gjort för att han skulle kunna komma hem.

Som journalist vid samma tidning som Joakim, *Dagens ETC*, har Sofie erfarenhet av medielogik, och hon använde sig av denna erfarenhet maximalt för att få hem sin make. Samtidigt väntade hon parets första barn.

Den här boken lyfter lika mycket fångenskapsperspektivet, som den lyfter anhörigperspektivet. Det skiljer den ganska mycket från de böcker som tidigare skrivits av svenska journalister som på ett eller annat sätt blivit frihetsberövade utomlands.

Vi ger en fördjupad bild av det auktoritärt styrda Turkiet och den regim som frihetsberövade och åtalade Joakim. Men vi berättar också hur de svenska myndigheterna reagerar när en svensk medborgare, i det här fallet en journalist, blir tillfångatagen av främmande makt. Likaså hur en sådan här krissituation påverkar en svensk nyhetsredaktion – och resten av det svenska samhället. Sedan 2001 respektive 2010 sitter den svensk-eritreanske journalisten Dawit Isaak och den svenske förläggaren Gui Minhai fängslade i Eritrea respektive Kina. Vår förhoppning är att det här är en berättelse som kan förnya engagemanget för dessa kollegors frihet, och även lära oss alla något viktigt om Sverige och stärka oss inför nya, liknande kriser.

Tyvärr kommer det här att hända igen. Vi hoppas också att det är en bok som ska läsas inte bara av dem med förkunskaper om Turkiet, press- och yttrandefrihetsfrågor, utan av många fler.

Av säkerhetsskäl har vissa omständigheter blivit maskade i boken. Ett flertal personer har anonymiserats, exempelvis flera av dem Joakim träffade i Turkiet, liksom nästan alla av de 14 andra svenska medborgare som likt Joakim blivit kartlagda och efterlysta av den turkiska regimen. Av sekretessskäl kan Sofie inte i detalj återge samtal med Utrikesdepartementet.

Men i väldigt stor utsträckning är det här en helt transparent berättelse som vi vill dela med oss av, tacksamma som vi är för den solidaritet vi visades under fängelsevåren 2025.

För vår del har boken också inneburit en chans till traumabehandling. Trots samtalen hemma och deltagande i parterapi har skrivandet gjort att det framkommit många nya detaljer, som ökar förståelsen för vad vi gått igenom på varsitt håll. Vi har fört in allt i denna bok, så att vår dotter Esme en dag själv ska kunna läsa vad hennes mamma och pappa varit med om.

Joakim Medin
Sofie Axelsson Medin
Kiev och Stockholm, februari 2026

KAPITEL 1

De första dagarna i fångenskap

JOAKIM

Mitt huvud är fullt av bilder på en flitigt arbetande dyngbagge. Det är ett av världens starkaste djur, som använder sina kraftiga muskler för att rulla iväg och äta bollar gjorda av andra djurs spillning. Bollarna kan väga mer än tusen gånger så mycket som dyngbaggen själv. Det är en helt enastående bedrift av ett litet kryp. Och om en insekt kan visa sådan styrka och självdisciplin måste väl jag också kunna göra det, i den här stunden?

Av någon anledning har jag kommit att tänka på den här obskyra faktan från djurriket, som jag lärde mig någon gång från en artikel eller kanske en naturdokumentär. Nu rabblar jag detaljerna om och om igen tillsammans med resonemanget om att jag minsann är en lika stor kämpe. Jag gör det för att försöka avleda tankarna från det som oroar mig, för att lugna min häftiga andning och min rusande hjärtklappning. Kanske kan det också ge mig lite mod på kuppen.

Jag är stark som en dyngbagge, jag är stark som en dyngbagge.

Det värker i handlederna. Polisen som satte på mig handbojorna drog åt dem hårt. Han pressade sedan ner mina händer mot marken när han föste runt mig, så att metallen skar ännu längre in i huden. Han ville markera så tydligt som möjligt att det var han som bestämde.

Magen värker långt värre. En del av det är hunger, eftersom jag fått alldeles för lite mat i mig under de senaste tre dygnen. Men det handlar framförallt om att jag är så rädd för platsen dit jag är på väg, och för hur det ska påverka dem därhemma i Sverige, att mellangärdet krampar. Det känns som att en knut där inne dras åt hårdare för varje minut som passerar.

Det är söndagen den 30 mars 2025 och dag fyra i fångenskap. Jag har tillbringat de föregående dagarna på en polisstation och i fängelset Maltepe i Istanbul. Nu är jag inlåst i ett litet bås längst bak i en turkisk fångtransportbuss som rullar fram på en motorväg. Min destination är högsäkerhetsfängelset Marmara som ligger utanför staden Silivri, tio mil väster om Istanbul. Det är ett ställe jag redan känner till. Jag har läst om det i människorättsrapporter och skrivit egna texter om människor som befinner sig där. Marmara är Europas största fängelse och det är där som den turkiska regimen förvarar majoriteten av landets politiska fångar.

I Marmara har regimen låst in borgmästaren i Europas största stad, Ekrem İmamoğlu. Han tillhör Turkiets främsta oppositionsparti, det socialdemokratiska CHP, och har styrt Istanbul sedan 2019. Under tredje veckan i mars 2025 blev Ekrem İmamoğlu arresterad och anklagad för ”korrupsionsbrott” och för att ha ”bistått en terroristorganisation” i form av kurdiska PKK. Det låter allvarligt, men det är en typiskt luddig anklagelse som regimen använder sig av för att arrestera meningsmotståndare och folk i den parlamentariska oppositionen. Det egentliga skälet till fängslandet av İmamoğlu, säger regimkritikerna, är att han är president Recep Tayyip Erdoğan's främsta politiska rival. CHP har utsett honom till partiets presidentkandidat, så att han kan utmana Erdoğan i nästa val. Den auktoritära Erdoğan vill inte förlora makten, så han har röjt sin rival ur vägen.

Jag har åkt till Istanbul för att rapportera om behandlingen av borgmästaren, och för att rapportera om att det demokratiska civilsamhället här nere har reagerat genom att arrangera de största regimkritiska protesterna i Turkiet på över tio år. President Erdoğan

har kallat de missnöjda medborgarna för ”gatuterrorister”. Kravallpolis har misshandlat och arresterat många demonstranter.

Istället för att kunna skriva om detta har jag fått samma anklagelser smetade på mig och transporterats i detta nu till samma plats där İmamoğlu sitter inspärrad.

Tankarna återvänder hela tiden till Sofie och hennes mage. Min frus stora gravidmage, där vår lilla dotter Esme ännu ligger kvar. Esme är beräknad att anlända om mindre än fyra månader. Kommer jag att vara tillbaka vid det laget, för att få uppleva hennes första tid i livet? Kommer jag kunna ge Sofie allt det stöd jag lovat henne? Om inte, hur länge kommer det dröja innan jag får se dem?

Advokaterna som besökte mig under gårdagen kunde inte säga något konkret. Det turkiska rättsväsendet är politiserat och nyckfullt, men sannolikt kommer det här ta lång tid. Mina armhålor är plaskvåta av svett. Och jag har ett tryck över bröstet, nästan som att någon står på min bröstkorg och hindrar mig från att dra in tillräckligt med luft.

Men: andas, andas. *Jag är stark som en dyngbagge.*

EN STOPPAD INRESA

Allt det här tar sin början tre dagar tidigare när jag landar på Istanbuls flygplats, tidigt på eftermiddagen turkisk tid, den 27 mars 2025. Så fort planet har slagit i marken sliter jag upp min dator från ryggsäcken för att kontakta Andreas Gustavsson, min chefredaktör vid *Dagens ETC*. Han har skrivit till mig 30 minuter tidigare. ”Nu brinner det i knutarna här, är du klar snart?”

Det är ett typiskt Andreas-uttryck. Men jo, jag är sen med att skicka in en artikel. Det är inte första gången heller. Idag kan jag åtminstone svara att felet inte är mitt: wifi-nätverket på flyget hit gick inte att använda. Jag har rest till Istanbul från Budapest där jag varit på jobb i några dagar. Där intervjuade jag flera människorättsorganisationer och även Ungerns enda oberoende dagstidning med högerprofil. Jag intervjuade också den auktoritära regimens talesperson

Zoltán Kovács om synen på kulturkrig, geopolitik, kriget i Ukraina och Donald Trump. Det är det samtalet jag har skrivit min senaste artikel om, som Andreas väntar på.

Gårdagskvällens sista meddelande till Andreas var en uppdatering om mina fortsatta resplaner. Jag har fått mitt elektroniska inresetillstånd till Israel godkänt. Meningen är att jag ska stanna i Istanbul i fyra dagar, sedan flyga vidare till Tel Aviv för att jobba i Israel och Palestina. Allt som allt ska jag vara borta från Sverige i två och en halv vecka. Det kommer bli dramatiska miljöbyten, precis så som jag vill ha det. Jag älskar mitt jobb som utrikesreporter. Resorna, mötena med intressanta personer och de skiftande kontexterna gör arbetet till en ständig läroprocess.

Men det här är menat att bli den sista, längre jobbresan på ett bra tag. Sofie och jag har mycket att göra och förbereda innan vår lilla dotter anländer, och vi har med i beräkningarna att hon kan komma tidigare än väntat också.

Jag skickar iväg texten om den ungerska propagandamannen till *ETC*-redaktionen. Skriver ett kort meddelande till Sofie och lämnar flygplanet. En stund senare är jag framme vid passkontrollen och lägger min resehandling framför en kvinnlig turkisk gränspolis. Hon skannar passet och kollar på sin skärm. Det går en minut. Det går två, sedan tre. Gränspolisen fortsätter att stirra i tystnad och jag känner att någonting är fel. Till sist vänder hon sig om och pratar kort med en kollega i båset bredvid. Hon säger ordet ”karakolu” och plockar upp en telefonlur. Jag talar inte turkiska, men vet att just det ordet betyder ”station” och specifikt används när man syftar på en polisstation. Hon reser sig och ber mig följa efter.

När vi går genom terminalbyggnaden plockar jag upp min mobiltelefon och skickar ett och samma meddelande först till Sofie, sedan till Andreas, för att informera dem om vad jag tror är på väg att hända.

I ett mindre poliskontor i terminalbyggnaden överlämnas jag till några civilklädda, manliga poliser som sitter bakom datorer vid ett långt skrivbord. En av dem pekar att jag ska sätta mig ner och vänta på en stol. Jag är långt ifrån det enda fallet som hanteras den

här eftermiddagen. I rummet sitter ett halvdussin tysta män, en tatuerad kortklippt kvinna, en beslöjad kvinna med flera små barn. Jag fiskar snart upp mobiltelefonen igen. Varken Sofie eller Andreas har ännu sett mina meddelanden. Jag överväger att skriva på nytt, men polismannen ser vad jag håller på med. Han ropar och pekar att han vill att jag lägger mobiltelefonen framme hos honom. Jag måste göra som han säger.

En stund senare vinkar han fram mig igen. Polismannen har gjort en sökning på mitt namn och skriver ut ett papper som han placerar på skrivbordet. Han talar inte engelska, så i sin mobiltelefon öppnar han appen Google Translate och talar in ett meddelande på turkiska som översätts på skärmen: ”Du är efterlyst av polisen i Turkiet.”

Han pekar på pappret som han skrivit ut. Texten är på turkiska och jag kan inte förstå vad det står. Men mitt namn finns med där, jag ser ordet ”terör” – det betyder terrorism – och även ”PKK/KCK/YPG/YDG-H”. Förkortningarna är namnen på fyra kurdiska organisationer som alla är terrorklassade av den turkiska staten. Snedstrecken mellan dem kan verka obegripliga om man inte känner till att Turkiet likställer en lång rad kurdiska grupper, både på hemmaplan och utomlands, med den första som nämns på pappret. Kurdistans arbetarparti, PKK, och dess gerillastyrkor har legat i väpnad konflikt med den turkiska staten ända sedan 1984. Organisationen är terrorklassad också av EU och USA. KCK är en kurdisk paraplyorganisation. YPG är namnet på de västallierade, kurdiska militära styrkorna i nordöstra Syrien. YDG-H finns inte längre, men det var en militant kurdisk ungdomsrörelse som deltog i strider i sydöstra Turkiet under 2015–2016.

Jag kommer på mig själv med att fånstirra på pappret. Man påstår alltså att jag har en koppling till PKK, och utan min vetskap har den turkiska polisen efterlyst mig som terrorist.

Polismannen inleder därefter mycket riktigt ett förhör. Det finns inte någon advokat närvarande, inte heller någon tolk. Han fortsätter använda Google Translate som verktyg och frågar vad mitt yrke är. När jag svarar journalist så nickar han lite och höjer på

ögonbrynen. Han frågar om mitt civilstånd och var jag bor, om varifrån jag avrest, varför jag vill besöka Turkiet och var jag har bokat boende. Och hur ställer jag mig till brottsrubriceringen?

Det är oklart om mina svar översätts korrekt till turkiska i hans telefon och vad han egentligen skriver in i förhörsprotokollet. Men polismannen knattrar ivrigt på tangenterna. Efter det måste jag öppna min ryggsäck så att alla mina elektroniska saker kan undersökas. Min dator, kamera, diktafon och en USB-sticka beslagtas och registreras i ett annat dokument. När polismannen är klar skriver han ut sidorna och pekar att han vill att jag signerar protokollet.

– Jag kan inte läsa vad det står, säger jag. Är det möjligt att få texten översatt till engelska? Annars kan jag inte skriva under något.

Han vinkar till sig en poliskollega, som fattar en penna och falsifierar en namnteckning där det står textat ”Joakim Medin”. Jag får ingen kopia av förhörsprotokollet och vet fortfarande inte vad jag är anklagad för. Strax därefter förses jag med handfängsel och eskorteras till en väntande polisbil.

Jag blir körd till ett område omedelbart söder om terminalerna, där det ligger en klunga myndighetsbyggnader runt en gemensam innergård. Här finns en konferenslokal, en domstolsbyggnad och flygplatsens formella polisstation. Inne på polisstationen blir alla mina tillhörigheter utom kläderna jag bär på kroppen beslagtagna. En aggressiv polis ropar en ström av kommandon som jag inte begriper. När han börjar rycka i mina skosnören förstår jag att han vill att jag avlägsnar också dessa, det är policy för att förhindra självmord genom hängning. Han hämtar en sax och klipper av mina armband på handlederna och drar av min vigselring från fingret. Sedan hasar jag efter honom i snörlösa skor in i en cell och hör gallerdörren låsas bakom mig.

KONTAKT

Under timmarna som går riktas mina ögon många gånger bort mot den låsta slussen utanför min cell på flygplatsens polisstation. Där

finns ett smalt litet fönster som står halvt på glänt och låter mig se himlen. Dagsljuset övergår olidligt långsamt i skymning, sedan byts det ut till ett mörker utomhus. Till slut känns det som att det blivit så pass sent att Sofie snart ska gå till sängs hemma i vår lägenhet. Men kommer hon kunna sova? Hon måste vara alldeles utom sig av oro eftersom hon inte fått någon ny uppdatering efter mitt sista meddelande. Jag är så nära flygplatsen fortfarande så att jag kan höra ljudet från planen som lyfter från marken. Jag önskar så innerligt att jag kunde gå på ett av de där planen och ta mig hem.

Men i det här läget är jag fortfarande också ganska kaxig. Jag utgår från att processen blir densamma för mig som för många andra utländska journalister som hamnat i knipa i Turkiet: efter några timmar, kanske ett dygn, fattas beslut om utvisning. Jag får ett inreseförbud på fem, i värsta fall tio år. Därefter sätts jag på nästa flyg till Stockholm.

Den här behandlingen av mig är en skandal, tänker jag, men det ger mig också gott om stoff till en dräpande artikel jag ska skriva när jag kommit hem.

Cellen där jag sitter inlåst är spartanskt inredd med träbritsar längs med två av väggarna, på golvet ligger några korta skumgummimadrasser och några filtar. Tanken är att cellen ska delas med flera andra personer. Det saknas tillgång till toalett och dricksvatten och jag har inte ätit någonting sedan frukosten i morse. Under kvällen har det placerats flera andra personer i cellerna bredvid mig, men deras dörrar är olåsta och de kan röra sig ute i slussen. En medelålders man med mjukisbyxor kikar nyfiket in i min cell. Vi kan kalla honom Burhan. Han talar engelska med en lätt finsk brytning. Burhan berättar att han är kurd från Turkiet och har bott många år i Helsingfors, där han varit gift och har barn med en finsk kvinna. Han har blivit utvisad till Turkiet och klagat på rasism inom det finska migrationsverket.

– Vad tycker du om cellerna? frågar han. Det är verkligen dålig standard. Märker du också att det här är en ganska ny byggnad? Den är alltså byggd på det här sättet, för att sakna toalett.

Burhan ropar på en förbipasserande polis. Denne kommer snart med några inplastade, kladdiga små ostmackor till oss. Det är underbart att få något i magen. Kort efteråt får vi även komma ut för att kissa och dricka en kopp vatten. När jag återvänder lämnas min celldörr olåst, så att jag kan slå följe med Burhan på hans promenad i den 15 meter långa slussen.

– Jag är verkligen förvånad över att träffa någon från Sverige här, säger han. Varför har du blivit gripen?

Det vet jag inte, svarar jag sanningsenligt. Ingen har ännu gett mig några detaljer.

Burhan ropar ännu en gång på polisen och ställer frågor.

– Aha, du har visst samma problem som jag. Terrorpropaganda. Jag har delat saker på sociala medier och visste att jag skulle få problem när jag återvände hit. Men jag är säker på att du kommer bli utsläppt imorgon. Du är ju svensk.

Vi har blivit fräntagna våra klockor, men så småningom, och det känns som att det är väldigt sent på natten, lyckas jag slumra till på en skumgummimadrass. Jag vaknar kanske en timme senare av att en ung, skäggig man – som jag senare får veta kommer från Senegal – sitter på britsen bredvid mig. Han gråter förtvivlat och tårar rinner nerför kinderna. Någonting måste ha gått fel med hans resplaner, som kanske hela hans fattiga släkt i hemlandet har investerat pengar i, tänker jag för mig själv. Så småningom lägger sig senegalesen utmattad ner på mage och somnar. Jag lägger en filt över honom.

Själv får jag knappt en blund till under resten av natten, men det är mest på grund av den obekväma madrassen och lysröret som är påslaget hela tiden. Inte på grund av någon väldig oro. Jag har lugnats av Burhans ord. Anklagelser om terrorpropaganda är vanliga i Turkiet men hör inte till de allvarligaste pseudoförseelserna. Det är ytterst sällan som utländska journalister straffats för det.

På fredagsmorgonen, istället för att vi får frukost att äta, förs jag och Burhan och några afrikanska migranter som gripits till polisstationens grannbyggnad, märkt ”Konferens”. I ett litet